

La gratitud ens mou a la lluita

Quins són els veritables motius que mouen un cristià? Què busquem quan diem que volem ser millors? La lluita s'ha de centrar en Déu, no en nosaltres, suggereix aquest text.

11/05/2019

«De manera semblant, un home que havia de fer un llarg viatge va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un: a cada un segons la seva capacitat» (*Mt 25,*

14-15). La història de Jesús sobre els talents ens és molt familiar i, com tota l'Esriptura, no ens deixa mai de convidar a una comprensió més gran de la nostra vida de relació amb Déu.

En el fons, la paràbola parla d'un home que *confia* generosament gran part de les seves riqueses a tres dels seus servents. En fer-ho, no els tracta com a simples servents, sinó que els implica en els seus negocis. Vist d'aquesta manera, sembla que *confiar* és precisament el verb adequat: no els dona instruccions detallades ni els diu exactament què han de fer. Ho deixa a les seves mans. Si s'ha de jutjar per la seva reacció —l'afany amb què s'esforcen per multiplicar la riquesa del seu senyor—, dos d'ells ho van comprendre de seguida. Van experimentar el gest del seu senyor com un senyal de confiança. Fins i tot podríem dir que ho veien com un gest d'amor, i per això buscaven

amorosament agradar-li, encara que no se'ls haguessin donat més exigències o condicions. «*El qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més*» (Mt 25, 16). De la mateixa manera, el que tenia els dos talents en va guanyar dos més.

L'altre servent, en canvi, percep una cosa molt diferent. Sent que se l'està posant a prova i que, per tant, no ha de fracassar. Per a ell, és molt important no prendre una decisió equivocada. Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu amo» (Mt 25, 18). Tem disgustar el seu amo, així com les conseqüències que imagina que podrien resultar d'aquest enuig. Per això, li diu: «Senyor, sabia que ets un home dur, que seques on no has sembrat i reculls on no has escampat. Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu.» (Mt

25, 24-25). Com que creu que el seu amo és dur i injust, no sent que se li *confiï* res. Ho veu com una prova onerosa, i no com una oportunitat. I com que no volia fallar en aquesta prova, tria actuar de la manera més segura possible amb les pertinences i els interessos d'una altra persona. El resultat és una actitud freda i indiferent: «*Aquí tens el que és teu*» (Mt 25, 25).

Aquestes dues reaccions, tan diferents, ens poden ajudar a considerar com estem responent al que Déu Pare nostre ens ha *confiat*: la nostra vida, la nostra vocació cristiana. Totes dues coses tenen un valor immens davant dels seus ulls. I Ell les ha posades a les nostres mans. Com és la nostra resposta?

Lluitar per agraïment, no per por

Per als dos primers servents de la paràbola, la confiança del seu senyor era un veritable regal. Sabien que no

se'l mereixien, no tenien dret a esperar d'ell un encàrrec semblant. D'una manera nova, van entendre que la relació amb el seu amo no es basava en l'èxit o el fracàs del que feien, sinó en com els veia ell. Més enllà del que eren *de fet* en el moment present, era capaç d'intuir el que *podien arribar a ser*. Vist d'aquesta manera, és fàcil imaginar el profund sentit de gratitud que devia brotar dels seus cors. Rebre una mirada d'esperança és un autèntic do, i la resposta més natural a un regal és voler donar alguna cosa a canvi.

Si no tenim present això, podem confondre la importància de la lluita en la nostra vida cristiana. Si ens esforcem per aconseguir èxit per així *merèixer* ser estimats, és molt difícil que la lluita ens porti a experimentar una pau genuïna. Esforçar-se per ser estimat, encara que sigui inconscientment, sempre significa

que els fracassos i els contratemps conduiran a un profund descoratjament o, pitjor encara, al fet que l'amargor envaeixi l'ànima. En canvi, fonamentar la nostra lluita en la gratitud ens ajuda a evitar aquest perill.

La paràbola també suggereix que els dos primers servents van rebre aquell do amb un sentit de missió, una missió única i personal. L'amo, se'ns diu, va donar a cadascú «segons la seva capacitat» (*Mt 25, 15*). És poc probable que els servents tinguessin alguna experiència prèvia d'inversió i supervisió de grans sumes de riquesa. Tanmateix, en confiar-hi, en mirar-los segons el que podien arribar a ser, el seu senyor els cridava de fet a ser més, a esforçar-se per assolir el que encara no eren. En altres paraules, amb aquell do els conferia una missió del tot particular. I, com que van veure el do en aquests termes, van estar

inspirats i animats per estar a l'altura d'aquesta crida. Van fer seus els assumptes del seu senyor i es van esforçar per emprendre una cosa de la qual encara no tenien experiència. Es van llançar a aprendre, a créixer i a desafiar-se a si mateixos, per gratitud, menyspreant qualsevol por.

Com en la paràbola, Déu Pare també ens crida a cadascú de nosaltres, d'acord amb el que Ell veu que *podem arribar a ser*. Això és el més important, i el que volem descobrir de nou en la nostra oració: com ens veu Déu, i no com ho fem nosaltres mateixos. Ens volem assegurar que la nostra lluita se centri en Ell, no en nosaltres. Precisament perquè puc estar segur de l'actitud de Déu cap a mi, em puc oblidar de mi mateix i llançar-me a desenvolupar i fer créixer les riqueses que se m'han confiat per a la seva glòria i per al benefici dels altres. Aquesta lluita ens portarà a créixer en les virtuts de

la fe, l'esperança i la caritat, i en totes les virtuts humanes que ens permeten treballar amb excel·lència i ser veritables amics dels nostres amics.

Una lluita inspirada en l'exemple de Jesús

Cadascú de nosaltres anhela la pau i el consol, un descans a tots els nostres esforços. Jesús ho entén perfectament, i per això ens convida: «Veni a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar.

Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera» (*Mt 11, 28-30*).

Aquest descans l'experimentarem plenament al final dels temps, quan ressuscitem i tota la creació s'ompli de Déu com les aigües omplen els mars (cf. *Is 11, 9*). En el moment present, en canvi, la pau i el descans

que Jesús ens ofereix van íntimament lligats a la necessitat de prendre el seu jou i *lluitar* per seguir-lo.

«Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mc 8, 34). Les paraules de Jesús no són un requisit sever, imposat arbitràriament. Al contrari, són font d'un immens consol. Crist va davant nostre i experimenta en la seva pròpia carn els desafiaments, temors i dolors que sorgeixen, en un món marcat pel pecat, en respondre lliurement a la crida del Pare. Jesús no ens demana *des de lluny* que lluitem, sinó que ha estat allà abans que nosaltres; sempre ens precedeix. «No tenim pas un gran sacerdot incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al

tron de la gràcia de Déu, perquè es compadeixi de nosaltres, ens mostri el seu favor i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'ajuda que necessitem» (He 4, 15-16). El Senyor ens proposa una cosa que Ell mateix ja ha viscut.

Parlant de la manera en què Simó de Cirene va portar la creu *amb* Jesús, sant Josepmaria ens anima a cadascú a descobrir en la nostra vida com ser *cirineus*: «Fer-se voluntàriament Cirineu de Crist, acompanyar tan de prop la seva Humanitat adolorida, reduïda a una desferra, per una ànima enamorada no significa cap desventura, ens dona la certesa de la proximitat de Déu, que ens beneeix amb aquesta elecció».[1] El descobriment consisteix en què la meua lluita —una lluita que podria sentir com a injusta, de la mateixa manera que Simó— la porto endavant *amb* Jesús. Es tracta d'una unió amb Ell en el moment present, en l'esforç, i no només quan he tingut

èxit. Acceptar-la voluntàriament, com a conseqüència inherent al do de la meva vocació cristiana, suposa obrir la porta al descobriment que Jesús mateix s'està esforçant *en mi i amb mi*. Per tant, «no es porta una creu qualsevol, es descobreix la Creu de Crist amb el consol que el Redemptor és qui es compromet a suportar-ne el pes».[2]

Alhora, el Senyor també ens convida a veure els resultats d'una vida que abraça la Creu: la victòria sobre el pecat i la mort, i la seva glorificació pel Pare. A causa de la Resurrecció, en Jesús tenim una prova absolutament infrangible del valor que té esforçar-se per ser fidel al que el nostre Déu Pare ens ha confiat. Com ens diu sant Pau: «Els sofriments que ara passem són lleugers i d'un moment, però van acumulant un pes incomparablement immens de glòria, que durarà per sempre» (2 Co

4, 17). Juntament amb Jesús podem mirar la Creu i veure-hi no un dolor inútil i sense sentit, sinó victòria i redempció. D'aquesta manera, serem capaços d'emmarcar els desafiaments i les dificultats que necessàriament sorgeixen quan intentem seguir fidelment Crist en el seu exemple per multiplicar i fer fructífer el que el Pare li havia confiat.

La gràcia transfigura la lluita, sense eliminar-la

Potser el servent que va enterrar el talent es va sentir desconcertat, entristit fins i tot per l'esforç que implicava el que veia fer als seus companys. Comparant-s'hi, i potser sentint-se inadequat per a aquesta tasca, va buscar un camí més fàcil i segur. Així que va cavar un clot i va enterrar-hi el regal que se li havia confiat, juntament amb totes les possibilitats que venien amb aquest.

Aquesta trama bàsica es repeteix cada vegada que evitem l'esforç i la incomoditat que comporta perseguir qualsevol cosa que valgui la pena en la vida. No hem d'oblidar que la lluita i l'esforç en la cerca amorosa del bé no són injustos ni arbitraris. Formen part de la naturalesa mateixa de la vida, la vida que el Senyor ha santificat. En el nostre camí a la terra, la unió amb Jesús es produirà precisament a través d'una lluita lliure i amorosa per créixer en les virtuts sobrenaturals i humanes. Perquè la gràcia no substitueix la dinàmica pròpia de la vida humana, sinó que la uneix a Déu.

Si tenim això en compte, els nostres esforços i la nostra lluita no seran una expressió d'autosuficiència o de neopelagianisme. No hem d'oblidar mai que, com escrivia sant Pau als filipencs, «és Déu qui, per la seva benvolença, impulsa tant la vostra voluntat com les vostres accions» (*Fl*

2, 13). La lluita, doncs, no s'oposa a l'acció de la gràcia en nosaltres. En el fons, el creixement en les virtuts teologals no és res més que *amor* — diví i humà—, i la santedat, precisament, és «la plenitud de la caritat».[3]

Sant Josep maria expressa aquesta mateixa veritat teològica des de la perspectiva de l'oració: «Després, mentre parlaves amb el Senyor en la teva oració, has entès més clarament que lluita és sinònim d'Amor, i li has demanat un Amor més gran, sense por al combat que t'espera, perquè lluitaràs per Ell, amb Ell i en Ell».[4] Com més intentem viure la nostra lluita com a *amor*, més ens commourà el desig que aquest amor, aquesta *lluita*, augmenti. Superarem la temptació d'enterrar el que hem rebut pel desig d'evitar les incomoditats i, al seu lloc, ho invertirem en tot l'afany que aquest encàrrec necessàriament implica.

Lliures per créixer, lliures per aprendre

A la carta pastoral del 9 de gener, el Pare ens ajuda a considerar més profundament la relació íntima entre llibertat i lluita en les nostres vides: «Com més lliures som, més podem estimar. I l'amor és exigent: “tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta” (1 Co 13, 7)».[5] Alhora, com més estimem, més lliures ens sentim, fins i tot en moments difícils o desagradables. «Com més intensa és la nostra caritat, més lliures som. També actuem amb llibertat d'esperit quan no tenim ganes de fer alguna cosa o això ens resulta especialment costós, si ho fem per amor, és a dir, no perquè ens agrada, sinó perquè ens dona la gana».[6]

No es tracta d'una *tècnica* per aconseguir fer el que no ens ve de gust fer, esborrar una realitat ombrívola amb les paraules “amor” i

“llibertat”. Més aviat, es tracta d’una veritat profunda de les nostres ànimes que cadascun de nosaltres està convidat a descobrir. Com més ens identifiquem amb el do que Déu ens ha concedit, amb els nostres talents i la nostra missió, més disposats estarem a lluitar, quan calgui, per cuidar i conrear aquest do. No ens mouran la por, ni el pes de l’obligació, sinó l’agraïment a Déu i el desig de correspondre al seu Amor. «La fe en l’amor de Déu per cadascuna i per cadascú (cf. *1 Jn* 4, 16) ens porta a correspondre per amor. Nosaltres podem estimar perquè Ell ens ha estimat primer (cf. *1 Jn* 4, 10). Saber que l’Amor infinit de Déu es troba no només en l’origen de la nostra existència, sinó en cada instant, perquè Ell és més íntim a nosaltres que nosaltres mateixos, ens omple de seguretat».[7]

En els últims temps s’ha treballat molt per entendre de nou la

importància de la lluita dins del desenvolupament humà integral, especialment en l'àrea del treball professional i l'educació. «Penseu una mica en els col·legues vostres que es destaquen pel prestigi professional, per l'honradesa, pel servei abnegat: ¿que no esmercen moltes hores de la jornada —i fins i tot de la nit— en aquesta feina? Que no tenim res a aprendre d'ells».[8] Segurament en podem aprendre a lluitar millor, i així ser lliures per estimar més. A més, els qui lluiten millor solen tenir una *lluita oberta*. No veuen les seves habilitats —els seus *talents*— com una cosa fixa o determinada. Com els dos primers servents de la paràbola de Jesús, entenen que el que se'ls confia està destinat a créixer a través de l'esforç i la lluita. Si seguim aquest exemple, advertirem que la lluita en si mateixa val la pena: els contratemps i les dificultats ja no apareixeran com a fracassos, sinó com a oportunitats

per aprendre i millorar; no experimentarem l'esforç com una carència, sinó com un senyal de progrés; i, en lloc de sentir-nos ferits perquè vegin els nostres defectes, voldrem conèixer la nostra debilitat i rebre el consell dels altres.

Possiblement els dos primers servents de la paràbola van creure que el que se'ls havia confiat podia créixer. Van ser atrets i inspirats per la confiança del seu amo. Nosaltres ens podem sentir igualment inspirats, igualment lliures, quan descobrim una vegada més com l'amor del nostre Déu Pare es troba en la missió única que ens ha confiat a cadascun de nosaltres. Una missió que implica sacrifici i lluita per dur-la a terme.

El Senyor ens ha confiat una missió meravellosa. Ha volgut comptar amb nosaltres per fer present el seu Amor infinit enmig del món en què vivim.

Per això, «saber que Déu ens espera en cada persona (cf. *Mt* 25, 40), i que vol fer-se present en les seves vides també a través de nosaltres, ens porta a intentar donar amb les mans plenes el que hem rebut. I en la nostra vida, filles i fills meus, hem rebut i rebem molt d'amor. Donar-lo a Déu i els altres és l'acte més propi de la llibertat. L'amor *realitza* la llibertat, la redimeix: la fa trobar-se amb el seu origen i amb el seu final, en l'Amor de Déu».[9] Els dos servents que van conrear el do del seu amo finalment van descobrir una recompensa molt més gran que la que podien haver imaginat: «Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor» (*Mt* 25, 23). Aquest és el goig que busquem, i és també el goig que ens acompanya en la nostra lluita, ple de l'esperança que va fer exclamar a sant Pau: «Jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la

glòria que s'ha de revelar en nosaltres» (Rm 8, 18).

Justin Gillespie

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 132.

[2] *Ibidem*.

[3] Sant Josepmaria, *Solc*, 739.

[4] *Ibidem*, núm. 158.

[5] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 9-I-2018, núm. 5.

[6] *Ibidem*.

[7] *Ibidem*, núm. 4.

[8] *Amics de Déu*, núm. 60

[9] F. Ocáriz, *Carta pastoral*, 9-I-2018, núm. 4.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/la-gratitud-ens-
mou-a-la-lluita/](https://opusdei.org/ca/article/la-gratitud-ens-mou-a-la-lluita/) (12/04/2025)